

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1417205995
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1417205995.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobkyne: Q. T., Y. X. X, T., zastúpenej advokátom J. J. Y., Y. XX, T., proti žalovanej: R. Q., P. - E., B..Č.. C. T. XX/A, P., zastúpenej D., T..I..N.. S.: XX XXX XXX, Q. XX, P., o zaplatenie 2.000 eur s prísl., na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 20.04.2023, č.k. 9C/34/2017-205, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zaväzujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Žalobkyni priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 20.04.2023, č.k. 9C/34/2017-205, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.000 eur od 16.06.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 23.05.2017 domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy 2.000 eur titulom nesplatennej pôžičky. Dôvodila, že uvedenú sumu poskytla žalovanej za účelom vyrovnania dlhu, a to splnenia vyživovacej povinnosti jej syna prispievať na výživu jeho dcéry.

3. Žalovaná nárok žalobkyne neuznávala tvrdiac, že si sumu 2.000 eur od žalobkyne nepožičala, nakoľko dlh na výživnom v sume 645 eur splatila pôžičkou od blízkej osoby.

4. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a z výpovede žalobkyne zistil, že asi dňa 10.02.2016 za ňou prišla uplakaná žalovaná s tým, že ak za syna nezaplatí dlžné výživné v sume 1.250 eur, bude musieť nastúpiť na výkon trestu. Následne ju dňa 14.02.2016 požiadala o ďalších 750 eur uvádzajúc, že dlh syna predstavuje spolu sumu 2.000 eur, ktorú jej vráti do konca roka 2016, pričom so splácaním začne od mája 2016. Vzhľadom na to, že žalobkyňa mala na ubytovni len sumu 1.250 eur, dostavila sa dňa 16.02.2016 do Y. P. T., D..T.. (ďalej len „Y. P.“), odkiaľ si zo svojho účtu vybrala sumu 750 eur a následne v parku na P. C. L. Q. L. žalovanej v prítomnosti sestry J. P. odovzdala sumu 2.000 eur. Žalovaná nezačala so splácaním pôžičky v júni 2016, ani následne v auguste 2016, preto za ňou žalobkyňa zašla na izbu, avšak táto sa tvárila, že ju nepozná a nič jej nevráti. Žalobkyňa preto i so svojou sestrou J. P. navštívila E. E. L. I. (ďalej len „domov“), kde žalovaná pracovala. Riaditeľke domova všetko ozrejmila, pričom táto sa vyjadrila, že žalovaná je samý dlh a má veľa exekúcií. Keď ju požiadala o

stŕhanie predmetnej pŕižičky z platu žalovanej, riaditeľka namietala možnosť takého postupu, s tým, že žalovanej pomôže vybaviť v banke úver, aby jej pŕižičku mohla vrátiť. I v domove sa žalovaná tvárila, že žalobkyňu, ani jej sestru nepozná. Žalobkyňa sa pokúsila od žalovanej získať jej písomné prehlásenie o existencii predmetného dlhu, čo však žalovaná odmietla, lebo sa na to necítila, s tým, že jej požičané peniaze vráti; uvedené zopakovala aj pred L. Y., ktorá je spolubývajúcou žalobkyne. Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovaná ju bezdôvodne opakovane fyzicky napadla, pričom i jej voči žalovanej jeden krát ruka „uletela“, keď už z nej bola zúfalá.

5. Žalovaná v rámci výpovede zotrvala na tom, že si sumu 2.000 eur dňa 16.02.2016 od žalobkyne nepožičala, nakoľko bola v práci do 15.00 hod.; považovala za nereálne, aby sa z pracoviska v I. dostavila do Q. L. na 15-tu hodinu. Podľa oznámenia I. E. T. zo dňa 09.10.2017 odpracovala celý mesiac február 2016, nečerpala dovolenku, ani nebola dočasne práceneschopná; z jej platu neboli vykonávané žiadne zrážky na základe exekučného príkazu. I keď žalovaná potvrdila, že žalobkyňu oslovila s pŕižičkou v sume 2.000 eur (správne má byť v sume 645 eur - pozn. odvolacieho súdu), keďže táto na jej žiadosť nereagovala, viac s ňou túto záležitosť neriešila. Na splatenie dlhu jej syna v sume 645 eur si napokon požičala od svojej známej. I žalovaná uviedla, že ju žalobkyňa opakovane fyzicky napadla.

6. Svedkyňa J. P., sestra žalobkyne, ozrejmila, že sa jej táto zdôverila, že žalovaná, ktorú pozná od januára 2016, si chce od nej požičať sumu 2.000 eur. Svedkyňa na sestru naliehala, aby jej peniaze nepožičala bez písomného potvrdenia, čo však žalobkyňa nerešpektovala a keďže žalovanej dôverovala, tak jej sumu 2.000 eur požičala bez akéhokoľvek dokladu. Svedkyňa potvrdila, že dňa 16.02.2016 potom, ako si žalobkyňa z Y. P. v Q. L. vybrala sumu 750 eur, keď sumu 1.250 eura mala pri sebe, videla ako ju v parku na P. C. odovzdala žalovanej; tá mala žalobkyňu povedať, že peniaze potrebuje na zaplatenie dlžného výživného jej syna, aby nemusel nastúpiť výkon trestu, pretože je dlhodobo práceneschopný a nedisponuje peniazmi; až neskôr žalobkyňa zistila, že syn žalovanej nepracoval. Svedkyňa bola účastná i telefonátu žalovanej s L. Y., ktorej povedala, že predmetnú pŕižičku pred policajtkou zatají, nakoľko žalobkyňa nemá k dispozícii žiadny doklad o predmetnej pŕižičke. Svedkyňa ďalej uviedla, že situáciu vyhodnotila tak, že žalovaná chcela žalobkyňu podviesť.

7. Ďalšia svedkyňa L. Y., spolubývajúca žalobkyne, mala vedomosť o tom, že žalovaná si od žalobkyne požičala sumu 2.000 eur, ktorú jej doposiaľ nevrátila. Na základe žiadosti žalobkyne jej vyhotovila listinu, ktorou mala žalovaná potvrdiť prevzatie tejto sumy a jej záväzok ju splatiť, avšak žalovaná túto odmietla podpísať. Svedkyňa bola prítomná pri tom ako k nim žalovaná prišla na izbu s plačom a od žalobkyne žiadala, aby vec nedávala na súd, že jej dlžnú sumu 2.000 eur vráti. Svedkyňa tiež opísala ako žalobkyňa išla podať na žalovanú trestné oznámenie, pričom keď ju pred budovou polície čakali spolu s J. P., žalovaná jej telefonovala s tým, že policajtku zatajila, že si od žalobkyne požičala sumu 2.000 eur; napokon uvedené počula aj J. P.D., ktorá išla za policajtkou a všetko jej rozpovedala.

8. Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru uznesením zo dňa 25.04.2017, ČVS: ORP-262/KV-B4-2017 (ďalej len „uznesenie OR PZ zo dňa 25.04.2017“) odmietol trestnú vec oznámenú žalobkyňou vo veci podozrenia z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ktorého skutku sa mala dopustiť trestne zodpovedná osoba tým, že dňa 26.03.2016 v čase približne o 15.00 hod., v P. na C. P. v parku prevzala od žalobkyne finančnú hotovosť 2.000 eur poskytnutú jej za účelom uhradenia dlhu na výživnom jej syna, s tým, že peniaze vráti do konca roka 2016, k čomu však nepristúpila a tieto jej nevrátila, a tak mala trestne zodpovedná osoba uviesť žalobkyňu do omylu a spôsobiť jej škodu v sume 2.000 eur, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

9. Podľa výpisu z Y. P. žalobkyňa vybrala dňa 16.02.2016 zo svojho účtu sumu 750 eur.

10. Podľa výpisu z B. P., D..T.. žalovaná vložila dňa 29.02.2016 na účet R. Q. (správne má byť P. P. - pozn. odvolacieho súdu) sumu 850 eur (správne má byť 645,40 eura - pozn. odvolacieho súdu), pričom dňa 09.12.2016 vložila na účet P. P. (správne má byť I. D. - pozn. odvoacieho súdu) sumu 645,40 eura (správne má byť sumu 850 eur).

11. Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.03.2016, sp. zn. 1To/2/2016, bol obžalovaný T. Q., oslobodený spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že hoci mu z ustanovenia § 62 a nasl. zákona č. 36/2005 Z.z. o

rodine vyplývala povinnosť prispievať na výživu dcéry P. P., ktorej výška bola stanovená rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.05.2005, č.k. 22P 85/2005-25, sumou 49,80 eura mesačne, k rukám matky J. P., a svoju povinnosť si riadne neplnil v mesiaci december 2012, marec, máj a jún 2013 a od augusta 2013 do 01.04.2015, čím mu vznikol dlh na výživnom voči J. P. v sume 645,40 eura, pričom v uvedenom období nebol zamestnaný, z dôvodu zániku trestnosti činu.

12. Súd prvej inštancie rozhodol o veci prvýkrát rozsudkom zo dňa 22.06.2018, č.k. 9C/34/2017-48, tak, že žalobu zamietol. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30.09.2020, sp. zn. 3Co/209/2019, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Konajúcemu súdu vytkol, že neprihliadal na výpoveď svedkyne J. P., ktorá mala byť prítomná pri reálnom odovzdaní a prevzatí peňažných prostriedkov, ani na výpoveď svedkyne L. Y., ktorá síce tohto úkonu priamo účastná nebola, avšak bola pri tom, ako žalovaná ústne uznala svoj záväzok voči žalobkyni v sume 2.000 eur a chcela ho splatiť; svoj postup pritom odôvodnil len tým, že svedkyne boli buď v príbuzenskom (J. P.D.) alebo v priateľskom (L. Y.) pomere k žalobkyni. Naproti tomu súd prvej inštancie zohľadnil tvrdenia žalovanej a ňou predložené dôkazy o tom, že za účelom zaplataenia dlžného výživného za syna T. si od D. I. v nešpecifikovanom čase požičala sumu 850 eur, ktorú jej vrátila dňa 09.12.2016 ako i to, že žalobkyňa neosvedčila tvrdenia o dlhoch žalovanej. Súd prvej inštancie tak zohľadnil dôkazy vyznievajúce v prospech žalovanej, neprihliadajúc na dôkazy navrhnuté žalobkyňou, z dôvodu existencie príbuzenského alebo priateľského pomeru svedkýň k žalobkyni, pričom išlo o (takmer) jedinú dôkaznú prostriedky, ktoré žalobkyňa navrhla vykonať za účelom preukázania ňou uvádzaných skutkových tvrdení o odovzdaní a prevzatí peňažných prostriedkov z pôžičky. Súd prvej inštancie pritom okrem existencie určitého pomeru označených svedkýň k žalobkyni neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, pre ktorú by mal dôvod neprihliadať na ich svedecké výpovede, nepoukázal na jediný rozpor, či vzájomný nesúlad v ich výpovediach, prípadne rozpor týchto výpovedí s inými vykonanými dôkazmi, či ich vnútornú rozpornosť alebo nelogickosť; neuviedol teda okolnosti spôsobilé spochybníť ich vierohodnosť. Prítom len samotný príbuzenský alebo priateľský vzťah osôb, ktoré sú svedkami určitej tvrdenej udalosti, nemôže automaticky spochybnovať hodnovernosť obsahu prednesov týchto osôb. Konajúci súd tiež mylne vyhodnotil ako nedôveryhodné i tvrdenia žalobkyne ohľadne dátumu poskytnutia pôžičky, keď poukázal na to, že žalobkyňa, i so zreteľom na výpis z jej osobného účtu v Prima banke a výpoveď svedkyne J. P., uvádzala ako dátum odovzdania a prevzatia peňažnej sumy 2.000 eur žalovanou deň 16.02.2016. Pripustil v tomto smere, že v uznesení OR PZ zo dňa 25.04.2017 sa v skutkovej vete uvádza, že daného skutku sa mala dopustiť trestne zodpovedná osoba (podozrivá R. Q.) dňa 26.03.2016, avšak vychádzajúc z jeho odôvodnenia a v ňom opisovanom obsahu výpovede žalobkyne a svedkyne J. P. možno dôvodiť, že išlo len o zrejmu nesprávnosť, nakoľko obe zúčastnené potvrdili, že k stretnutiu so žalovanou, pri ktorom táto prevzala finančný obnos 2.000 eur, došlo vo februári 2016. Pre účely ďalšieho postupu považoval odvolací súd za potrebné uviesť, že žalobkyňa svoje tvrdenia opierala najmä o výpovede svedkýň J. P. a L. Y., ktoré mali byť účastné pri samotnom právnom úkone, resp. o ňom mali vedomosť ex post a boli prítomné pri procese vymáhania, resp. vrátenia pôžičky; výpovede týchto svedkýň sa v celosti nejavili ako vzájomne si odporujúce, prípadne rozporné s inými dôkazmi založenými do spisu žalobkyňou, avšak tieto mal súd prvej inštancie konfrontovať s tvrdeniami a dôkazmi predloženými žalovanou. Tá sa bránila tým, že finančné prostriedky v celkovej sume 850 eur, z toho pre syna T. len v sume 645,40 eura, si napokon požičala (bez ozrejmenia podrobností času, miesta, spôsobu a podmienok) od p. D. I. a vrátila jej ich vkladom na jej osobný účet v B. P., D..T. dňa 09.12.2016.

13. V priebehu konania žalobkyňa špecifikovala požadovaný nárok i o úrok z omeškania vo výške 5 % mesačne zo sumy 2.000 eur od 01.01.2017 do zaplataenia, ktorú zmenu žaloby konajúci súd pripustil uznesením zo dňa 08.02.2023, č.k. 9C/34/2017-191.

14. Po vrátení veci vykonal súd prvej inštancie výsluch svedkyne H. Q., zástupkyne riaditeľky domova, ktorá potvrdila, že niekedy v roku 2015, keď spolu sedeli s vtedajšou riaditeľkou R. Q., vošla do kancelárie žalobkyňa a domáhala sa vrátenia pôžičky od žalovanej; malo sa jednať o sumu 1.000 až 1.500 eur a chcela, aby jej túto zrážali zo mzdy. I keď si žalovaná štandardne nepožičiava od klientov, ani zamestnancov, svedkyňa nevedela, či si požičala nejaké peniaze od žalobkyne. Štandardná pracovná doba žalovanej bola do 15. hod., nemohla sa z pracoviska vzdialiť skôr, iba ak na priepustku; v konkrétny deň sa nachádzala na pracovisku do konca pracovnej doby, priepustku nemala.

15. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania zhodnotil, že žalobkyňa si splnila povinnosť tvrdenia, ako aj dôkaznú povinnosť o ňou tvrdených skutočnostiach ohľadom existencie právneho vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke v sume 2.000 eur uzavretej ústne medzi ňou a žalovanou, ktorú sumu žalobkyňa žalovanej odovzdala dňa 16.02.2016 cca o 15-tej hodine v parku na P. C. v mestskej časti P. - Q. L., keď predtým vybrala sumu 750 eur zo svojho osobného účtu v Y. P., čo vyplývalo z výpisu z peňažného ústavu a sumu 1.250 eur vzala z ubytovne; žalovaná ako účel pôžičky uviedla splnenie vyživovacej povinnosti jej syna. Konajúci súd prihliadol na výpoveď svedkyne J. P.D., ktorá bola prítomná pri reálnom odovzdaní a prevzatí peňažných prostriedkov, ako aj na výpoveď svedkyne L. Y., ktorá síce tohto úkonu priamo účastná nebola, avšak bola pri tom, ako žalovaná ústne uznala svoj záväzok voči žalobkyni v sume 2.000 eur a chcela ho splatiť. Uvedené svedkyne jednoznačne potvrdili existenciu pôžičky, najmä odovzдание a prevzatie sumy 2.000 eur; išlo pritom o (takmer) jediné dôkazné prostriedky, ktoré žalobkyňa navrhla vykonať za účelom preukázania ňou uvádzaných skutkových tvrdení o odovzdaní a prevzatí peňažných prostriedkov z pôžičky. Vo výpovediach týchto svedkýň súd prvej inštancie nevidel vnútorný rozpor, nelogickosť, vzájomný nesúlads alebo rozpor s inými vykonanými dôkazmi, a teda nezistil okolnosti spôsobilé spochybniť ich vieryhodnosť. Podotkol pritom, že samotný príbuzenský alebo priateľský vzťah osôb, ktoré sú svedkami určitej tvrdenej udalosti, nemôže automaticky spochybňovať hodnovernosť obsahu prednesov týchto osôb. Pokiaľ išlo o dátum poskytnutia pôžičky, konajúci súd uviedol, že žalobkyňa za rozhodujúci považovala deň 16.02.2016, čo vyplývalo z výpisu z jej osobného účtu v Y. P., aj z výpovede svedkyne J. P.D.. Je síce pravdou, že v uznesení Okresného riaditeľstva Policajného zboru zo dňa 25.04.2017, ČVS: ORP-262/KV-B4-2017, sa v skutkovej vete uvádza, že žalobkyňou opísaného skutku sa mala dopustiť trestne zodpovedná osoba (podozrivá R. Q.) dňa 26.03.2016, avšak vychádzajúc z jeho odôvodnenia a v ňom opisovanom obsahu výpovede tak žalobkyne, ako aj svedkyne J. P. možno dôvodiť, že išlo len o zrejmu nesprávnosť; obe zúčastnené totiž potvrdili, že k stretnutiu so žalovanou, pri ktorom táto prevzala finančný obnos 2.000 eur došlo vo februári 2016. S ohľadom na takto zistený skutkový stav prešlo podľa mienky konajúceho súdu bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na žalovanú. Žalovaná sa v konaní bránila tým, že finančné prostriedky v celkovej sume 850 eur, z toho pre syna T. len v sume 645,40 eura, si napokon požičala (bez ozrejmenia podrobností ohľadom času, miesta, spôsobu a podmienok) od p. D. I. a vrátila jej ich vkladom na jej osobný účet v B. P., D..T. dňa 09.12.2016; v súvislosti s týmito tvrdeniami, hoci mala možnosť navrhnuť výsluch tejto svedkyne, taký návrh nepodala.

16. Súd prvej inštancie na základe uvedeného uzatvoril, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno a preukázala existenciu pôžičky v sume 2.000 eur. Uvedené pritom predpokladalo nielen dohodu strán, ale aj skutočné odovzдание a prevzatie predmetu pôžičky dlžníkom, t.j. v danom prípade žalovanou. Keďže zmluva o pôžičke sa radí k tzv. reálnym kontraktom, kde okrem samotného uzavretia zmluvy je potrebný i ďalší úkon, a to odovzдание predmetu pôžičky dlžníkovi, bolo na žalobkyni, aby dostupnými dôkaznými prostriedkami preukázala svoje tvrdenia o prevzatí peňažnej sumy žalovanou. Žalobkyňa svoje tvrdenia opierala najmä o výpovede svedkýň J. P. D. L. Y., ktoré mali byť účastné pri samotnom právnom úkone, resp. o ňom mali vedomosť ex post a boli prítomné pri procese vymáhania, resp. vrátenia pôžičky. Ich výpovede sa nejavili ako vzájomne si odporujúce, príp. rozporné s inými dôkazmi založenými do spisu. Vzhľadom na to, že žalovaná nepreukázala, že by si svoju povinnosť vrátiť žalobkyni sumu 2.000 eur splnila, resp. že by táto zanikla iným spôsobom alebo vôbec neexistovala, súd prvej inštancie, za súčasnej aplikácie § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) vyhovel nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 2.000 eur. Podotkol pritom, že očakávanú váhu na stranu žalovanej neprinesla ani výpoveď svedkyne H. Q., ktorá uviedla, že žalovaná je vynikajúcou zamestnankyňou - práčkou, avšak nemala vedomosť, či si žalovaná od žalobkyne peniaze skutočne požičala.

17. V neposlednom rade poukázal súd prvej inštancie i na výpoveď žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 05.03.2018, na ktorom táto, okrem iného uviedla, že žalovanú zoznámila s jej rodinou, keď dcéra vlastnila chatu v T., kde ju na víkendy brávala. Zaskočilo ju, že pri jednej z návštev, kedy prišla žalovaná aj so synom, táto spala na zemi, a nechcela to so žalobkyňou riešiť. V tom čase sa žalobkyňa dozvedela aj to, že syn žalovanej nebol dlžný na výživnom preto, že bol dlhodobo PN, ale preto, že nepracoval. Žalovaná sa k tejto časti výpovede žalobkyne nijako nevyjadřila, z čoho konajúci súd vyvodil záver, že sporové strany si v tom čase boli blízke, boli priateľky. Upustil i od výsluchu svedkýň T. K. D. R.. L. Q., keď tento v kontexte doplneného dokazovania nepovažoval za právne významný.

18. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni spolu s istinou v zmysle 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, i príslušenstvo, a to úroky z omeškania vo výške súladnej s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, predstavujúceho hornú hranicu úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. Nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % mesačne z dlžnej sumy vyhodnotil ako nedôvodný a nad priznanú výšku úrokov z omeškania jej žalobu ako nedôvodnú zamietol.

19. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalobkyni, ktorá bola v konaní úspešná, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, podľa obsahu do jeho zaväzujúcej časti, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná dôvodiac, že obvinenia zo strany žalobkyne sú nepravdivé a založené na klamstve. Na ozrejmenie uviedla, že so žalobkyňou sa spoznali koncom roka 2015 alebo začiatkom roka 2016, keď bývala spolu s ňou na ubytovni. Žalobkyňa ju na Veľkú noc v roku 2016, t.j. od 24.03. do 28.03.2016 pozvala spolu so synom Stanislavom na chatu do T., kde sa prvý raz stretla i s jej sestrou J. P., preto považovala za nemožné, aby konajúci súd vychádzal z jej svedectva ohľadom vymyslenej pôžičky; v čase jej poskytnutia sa totiž nepoznali a ani nevideli. Žalovaná zdôraznila, že od žalobkyne nikdy žiadne peniaze nežiadala, a určite nie v sume 2.000 eur. Jej syn T. Q. dlžil na výživnom pre svoju dcéru sumu 645,60 eura, ktorú zaplatil dňa 29.02.2016 na jej účet, čo v konaní preukázala. Nedávalo podľa nej zmysel, aby žiadala danú sumu s ohľadom i na výšku dlhu, naviac, na ktorého úhradu si požičala od úplne inej osoby, o čom napokon predložila i dôkaz o vrátení sumy 850 eur na bankový účet. Túto osobu neoznačila ako svedkyňu, vyhovejúc jej žiadosti, z dôvodu zachovania jej súkromia.

21. Pokiaľ konajúci súd uveril tvrdeniam svedkyne L. Y. o tom, že počula, že dlží žalobkyni nejaké peniaze, žalovaná uviedla, že odhladnuc, že v tom období svedkyňa so žalobkyňou nebývala, nič také nikdy nepovedala; zrejme sa o týchto skutočnostiach dopyčovala od samotnej žalobkyne, ktorá ju vraj mala donútiť nátlakom podpísať prehlásenie, že jej žalovaná dlží peniaze. Žalovaná by sa tomu ani nečudovala, keďže podľa nej je žalobkyňa konfliktná osoba, ktorá ju i napadla na ubytovni, pričom neskôr ju musela opustiť práve pre nevhodné správanie a porušovanie podmienok ubytovania. Naproti tomu svedkyňa H. Q. v konaní potvrdila, že voči nej neboli vedené žiadne exekúcie, od klientov a zamestnancov zariadenia si nepožičiavala žiadne peniaze a s jej prácou boli nadmieru spokojní.

22. Podľa žalovanej, ďalší dôkaz o tom, že nedošlo k pôžičke, je potvrdenie o jej pracovnej dochádzke spolu s výpoveďou jej ekonómky H. Q.. Z nich vyplynulo, že jej pracovná doba bola do 06.30 do 15.00 hod., a preto sa nemohla dostaviť niekde do parku v Q. L. a stretnúť sa so žalobkyňou a jej sestrou, s ktorou sa v tom čase ani nepoznala. Napokon, svedkyňa H. Q. D. R.. Q. zhodne potvrdili, že žalobkyňa sa domáhala vrátenia pôžičky v sume 1.000 eur až 1.500 eur; je preto zrejme, že si žalobkyňa vymýšľala vždy iný dlžnú čiastku. Za nepravdivé označila potom i jej tvrdenie ohľadne ústneho uznania pôžičky.

23. Žalovaná v ďalšom poukázala na nesprávnosť v zisteniach konajúceho súdu uvedených v bodoch 10. a 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku ohľadne vyplatenia dlhu synovej dcére P. P. v sume 645,40 eura, ku ktorému malo dôjsť dňa 29.02.2016 a vkladu na účet známej D. I. v sume 850 eur dňa 09.12.2016. Konajúci súd mal vo vzťahu k výberu sumy 750 eur prihliadať na debetný stav na bankovom účte žalobkyne v Y. P.; túto sumu pritom mohla použiť svojvoľne na hocičo. S ohľadom na tieto skutočnosti, prihliadajúc i na jej zhoršujúci sa zdravotný stav, žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

24. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej s jeho obsahom nesúhlasila. Zdôraznila, že v súvislosti konkrétnymi časovými okolnosťami pôžičky vždy uvádzala, že sumu 2.000 eur žalovanej odovzdala približne, a teda nie presne o 15.00 hod. Žalovaná nepochybne sama konštatovala, že ju oslovila ohľadne pôžičky, avšak, keď na jej žiadosť nerefletovala, napokon ju s ňou nechcela riešiť; žalovaná tak potvrdila, že jej adresovala žiadosť o pôžičku. S ohľadom i na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 02.03.2016, sp. zn. 1To/2/2016, a dátum konania verejného zasadnutia považovala za zrejme, že aj časť z požičanej sumy mohla žalovaná použiť na potreby syna, ktorý v tom čase nedisponoval žiadnym príjmom; žalovaná pritom na ňu naliehala, aby jej peňažné prostriedky poskytla ešte v mesiaci február 2016. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že na vyplatenie dlžného výživného si napokon požičala od inej osoby, bližšie okolnosti, vrátane mena a časového rámca, odmietla uviesť, a preto považovala za nepochybné,

že svoje tvrdenia v konaní nepreukázala. Súd prvej inštancie podľa mienky žalobkyne správne vyhodnotil výpovede svedkýň L. Y. D. J. P., nakoľko tieto potvrdili existenciu pôžičky v sume 2.000 eur, z toho na ubytovni mala uloženú sumu 1.250 eur, pričom dňa 16.02.2016 si vybrala z účtu v Prima banke sumu 750 eur. Vzhľadom na to, že v konaní jednoznačne preukázala poskytnutie pôžičky žalovanej, navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

25. Žalovaná v odvolacej replike zdôraznila nesprávnosť údajov týkajúcich sa dátumu odovzdania peňažnej sumy 2.000 eur, keď žalobkyňa v zápisnici o trestnom oznámení uviedla deň 15.02.2016, následne vo svojej výpovedi uvádzala 16.02.2016, pričom z uznesenia OR PZ zo dňa 25.04.2017, ČVS: ORP-262/KV-B4-2017, vyplýval dátum 26.03.2016, ktoré okolnosti konajúci súd nezobral do úvahy. Na uvedenom základe mala za to, že sama žalobkyňa bola vo svojich tvrdeniach ohľadne odovzdania peňazí rozporná, a preto neuniesla bremeno tvrdenia; v jej prípade nešlo pritom o dobromyseľný omyl, ale zamotanie sa vo vlastných nepravdivých konštrukciách. I podľa svedkyne H. Q. sa v čase odovzdania pôžičky, t.j. o 15. hod. nemohla nachádzať na inkriminovanom mieste, keďže bola na opačnom konci mesta. Svedkyňa tiež vypovedala, že pri návšteve domova žalobkyňa žiadala vrátenie pôžičky vo výške 1.000 až 1500 eur, čo žalovaná označila na ďalší rozpor v tvrdeniach žalobkyne. Na uvedenom základe mala žalovaná za to, že predmetná výpoveď svedkyne H. Q. kolидуje s výpoveďou svedkýň navrhovaných žalobkyňou. Pri vzájomne si odporujúcich vyjadreniach svedkov mal konajúci súd potom vychádzať z výpovede objektívnejšej svedkyne, nakoľko táto nebola v žiadnom príbuzenskom a ani priateľskom vzťahu strán sporu, na rozdiel od svedkýň J. P. D. L. Y..

26. V ďalšom žalovaná namietala, že v konaní nebolo preukázané ako sa strany dohodli na dátume vrátenia údajnej pôžičky, pričom podľa nej takú dohodu ani neuzatvorili. Pokiaľ sa strany nedohodli na dátume splatnosti pôžičky, žalobkyňa podala žalobu predčasne, keď najskôr by musel na jej návrh ako veriteľky rozhodovať súd v samostatnom konaní. Podľa žalovanej sa javilo ako nepravdepodobné, aby žalovaná (zrejme žalobkyňa - pozn. odvolacieho súdu) mala len tak na ubytovni odložený významný obnos peňazí (1.250 eur), a prečo by si ho od nej požičiavala, keď ňou sledovaný účel naplnila prostredníctvom pôžičky od inej osoby, o čom predložila doklad zo dňa 09.02.2016. Z neho, okrem výslovného označenia osoby veriteľa (D. I.), vyplynulo, že tejto vrátila sumu 850 eur, s poznámkou „Q. výživné“; bolo totiž jej záujmom vyplatiť dlh svojho syna a na tento účel nemalo zmysel požičiavať si dvakrát. Na túto okolnosť mal konajúci súd prihliadať, pričom mal tiež zohľadniť, že žalobkyňa najskôr poprela a následne priznala jej fyzické napadnutie, čomu napokon nasvedčovalo i uznesenie OR PZ Bratislava IV zo dňa 12.09.2017. Žalobkyňa sa mala dostatočne zaujímať o svoje práva a byť bdelá, a pokiaľ tvrdila, že upustila od spísania pôžičky a na jej preukázania nedisponovala nestrannými svedkami, mohla realizovať odovzdanie peňazí bankovým prevodom na účet žalovanej.

27. Žalovaná v ďalšom vzniesla voči nároku na priznanie úroku z omeškania námietku premlčania, nakoľko žalobkyňa si ho uplatnila na súde dňa 24.10.2022; nárok za obdobie staršie ako tri roky pred dátumom uplatnenia nemal konajúci súd priznať.

28. A napokon žalovaná konajúcemu súdu vytýkala i nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania. Dôvodila, že žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplatenia sumy 2.000 eur spolu s úrokom z omeškania za obdobie od 01.01.2017, čo predstavuje v číselnom vyjadrení sumu 8.000 eur, a teda spolu žiadala priznať sumu 10.000 eur. Prvostupňový súd však rozhodoval o povinnosti žalovanej zaplatiť jej úrok z omeškania, ktorý vo finančnom vyjadrení predstavoval k uvedenému dňu sumu 600 eur; na uvedenom základe mala žalovaná za to, že bola v konaní úspešná v rozsahu 74 %, kým žalobkyňa len v rozsahu 26 %, a teda celkový úspech svedčil žalovanej v rozsahu 48 %. Žalovaná uzatvorila, že napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami takej intenzity, ktoré odôvodňujú jeho zmenu odvolacím súdom a zamietnutie žaloby.

29. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 13.09.2023 zotrvala na tom, že žalovanej odovzdala peniaze z pôžičky dňa 16.02.2016, tak ako to napokon uviedla vo výpovedi do zápisnice OR PZ. Bolo to predtým ako mal dňa 02.03.2016 Krajský súd v Bratislave rozhodovať o trestnom čine zanedbania povinnej výživy voči synovi žalovanej, a preto táto veľmi súrme potrebovala peniaze na úhradu dlžného výživného; v tom čase bol syn žalovanej bez príjmu, keďže nepracoval. Žalobkyňa sa mohla iba domnievať, že syn žalovanej bol naďalej bez pracovného pomeru, a teda mu opätovne vznikali nedoplatky na výživnom, na ktoré si žalovaná mohla požičať ďalšie peniaze a tieto vrátiť p. D. I.; tú mohla napokon navrhnúť ako svedkyňu za účelom ozrejmenia časového údajja tvrdenej pôžičky, k čomu však žalovaná nepristúpila. Pokiaľ

sa žalovaná odvolávala na výpoveď svedkyne H. Q., tá potvrdila prítomnosť žalobkyne na pracovisku žalovanej, i to, že žiadala o vyrovnanie dlhu, t.j. potvrdila, že jej poskytla pôžičku. Svedkyňa pritom nevedela o jej presnej výške, keď uviedla dve rôzne sumy, v ktorej časti žalobkyňa považovala jej výpoveď za zavádzajúcu. Svedkyňa pritom nepredložila žiadnu listinu preukazujúcu, že by žalovaná dňa 16.02.2016 bola na pracovisku o 15. hodine, resp. že v uvedený deň bola v práci, ako tvrdila žalovaná. V takom prípade treba vychádzať z výpovede svedkyň J.U. P. D. L. Y.. Odhliadnuc od uvedených skutočností považovala žalobkyňa pre účely preukázania pôžičky za relevantné, že urobila taký postup, že sa voči žalovanej domáhala vrátenia pôžičky prostredníctvom jej zamestnávateľa. So žalovanou pritom boli dohodnuté, že finančný obnos 2.000 eur jej žalovaná vráti do konca roka 2016 (31.12.2016), z dôvodu ktorého si i v konaní uplatnila nárok na zaplatenie úroku z omeškania počnúc od 01.01.2017; čas splatenia pôžičky si teda riadne so žalovanou dohodla. A napokon, bola žalobkyňa toho názoru, že súd prvej inštancie rozhodol správne i o náhrade trov konania, keď bral do úvahy, že v čase podania žaloby, ktorý považovala za rozhodujúci, bolo predmetom konania len zaplatenie istiny 2.000 eur, bez úroku z omeškania, a teda tento nebolo možné ani vyčísliť. Súd prvej inštancie teda správne rozhodol, keď jej priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

30. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 23.10.2023 a žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 06.12.2023 zotrvali na dôvodnosti nimi dovtedy uvádzaných tvrdení.

31. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zaväzujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.06.2024 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

32. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti rozsahom a uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal iba rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalovaná výslovne uviedla a skutkovo vymedzila v odvolaní zo dňa 12.06.2023 (č.l. 219 a nasl.). Pokiaľ žalovaná v odvolacej replike, t.j. v podaní zo dňa 10.08.2023 s názvom „Doplnenie odvolania žalovanej voči rozsudku MS Bratislava IV č. 9C/34/2017 zo dňa 20.04.2023“ poukazovala na ďalšie pochybenia konajúceho súdu a uplatňovala i námietky týkajúce sa skutkového stavu, neuvedené v jej odvolaní (predčasnosť žaloby, keďže sporové strany si nedohodli dátum vrátenia údajnej pôžičky, o ktorom by musel najskôr rozhodnúť súd na návrh veriteľa, nezrovnalosti žalobkyne ohľadne dátumu odovzdania peňazí, vzniesla námietku premlčania nároku na úroky z omeškania), pričom namietala skutkovo i nesprávnosť výroku o náhrade trov konania, odvolací súd na tieto nemohol prihliadať a nebral ich do úvahy. Zdôrazňuje, že v zmysle § 364 a § 365 ods. 3 C.s.p. možno rozširovať rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a súčasne meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. V tomto smere existuje ustálená judikatúra (uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 90/2019, sp. zn. III. ÚS 141/2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.4 Cdo 39/2021), zdôrazňujúca, že ustanovenie § 365 ods. 3 C.s.p je premietnutím zásady koncentrácie civilného procesu, ktorá znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do uplynutia zákonom určenej lehoty, v prípade odvolania lehotou 15 dní. Umožnenie dopĺňania, resp. rozširovania odvolacích dôvodov (ako i rozsahu odvolania) po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému.

33. Zároveň odvolací súd udáva, že i keby žalovaná ňou doplnené a špecifikované dôvody nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej uvedené v podaní zo dňa 10.08.2023 uplatnila včas, tieto predstavovali nové skutkové tvrdenia (tzv. novoty) a argumentáciu, na ktorých pripustenie neboli splnené podmienky podľa § 366 C.s.p.; žalovaná totiž v priebehu celého konania na súde prvej inštancie nerozporovala nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania, nenamietala jeho premlčanie (v časti), pričom neuviedla ani skutkové tvrdenia ohľadne predčasnosti podania žaloby pre absenciu dohody o dátume splatnosti pôžičky, resp. o nezrovnalostiach ohľadne kalendárneho dátumu jej poskytnutia.

34. Z obsahu odvolania žalovanej je zrejmé, že konajúcemu súdu vytýkala nesprávne zistenie skutkového stavu, ku ktorému dospel na základe vykonaného dokazovania. V snahe spochybníť

skutkové závery súdu prvej inštancie ohľadne existencie pôžičky a odovzdania sumy 2.000 eur žalovanej v prítomnosti svedkyne J. P., žalovaná poukazovala na dátum a čas reálneho úkonu (16.02.2016 o 15. hod.), majúc za to, že i podľa písomného potvrdenia I. E. T. zo dňa 09.10.2017 (č.l. 29) a výpovede svedkyne H. Q., nebola v mesiaci február 2016 práceneschopná, nečerpala dovolenku, a keďže jej denná smena končila o 15.00 hod., nemohla sa v tú istú hodinu dostaviť do Karlovej Vsi a prevziať pôžičku, ktorej výšku spochybnila svedkyňa Q., udávajúc ju v sume 1.000 až 1.500 eur. Odvolací súd nemohol odvolacej argumentácii žalovanej priznať úspech, keďže po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy správne a v súlade s pravidlami logiky a následne na ich podklade dospel k správne zisteniu, že medzi sporovými stranami došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke.

35. V prvom rade odvolací súd udáva, že z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobkyňa v žalobe, prípadne v priebehu konania tvrdila, že k odovzdaniu a prevzatíu peňažného obnosu 2.000 eur dňa 16.02.2016 došlo presne o 15 - tej hodine, ako mylne interpretovala jej tvrdenia žalovaná. V tomto smere totiž žalobkyňa len uvádzala, že potom ako si „asi o 15.00“ vybrala sumu 750 eur z banky, odovzdala žalovanej v Q. L., v parku na P. C., v prítomnosti sestry J. P. sumu celkom 2.000 eur (č.l. 21-22). V zhode so žalobkyňou, svedkyňa J. P.D. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 25.04.2018 (č.l. 44) potvrdila, že k osobnému odovzdaniu peňazí žalovanej došlo dňa „16. alebo 17.02.2016 okolo 15. hod.“ Je pochopiteľné, že tak žalobkyňa, ako ani svedkyňa nemuseli poznať konkrétny a presný časový okamih reálneho úkonu pôžičky, keď tento mohli modifikovať uvedením jeho odhadu; táto okolnosť však sama o sebe nijako nespochybnila samotný úkon odovzdania a prevzatia peňažnej sumy dňa 16.02.2016, o ktorom vypovedali zhodne tak žalobkyňa, ako i svedkyňa J. P. ako jeho očitý svedok pred konajúcim súdom, navyiac, svedkyňa poučená i o následkoch krivej výpovede (č.l. 44).

36. Podľa mienky odvolacieho súdu pravdivosť tvrdení žalobkyne ohľadne času poskytnutia pôžičky nemohlo naštříbiť ani potvrdenie domova zo dňa 09.10.2017, nakoľko sa v ňom nenachádzala žiadna zmienka o tom, či a do kedy bola žalovaná prítomná v práci dňa 16.02.2016, a napokon ani výpoveď svedkyne H. Q.. Tá prítom evidentne reagovala na „potvrdenie mzdárky“, z ktorého malo vyplývať, že „v inkriminovaný deň bola (žalovaná) na pracovisku“, a len v takom prípade sa na ňom nachádzala v čase od 7.00 hod. do 15.00 hod., inak by musela mať priepustku. Pokiaľ mal byť predmetným „potvrdením mzdárky“ práve listinný dôkaz zo dňa 09.10.2017, jeho obsah nijako nevylučoval prítomnosť žalovanej v Q. L. dňa 16.02.2016 v čase okolo 15.00 hod. (t.j. i po 15. hod).

37. Hodno dodať, že skutkové závery konajúceho súdu ohľadne existencie pôžičky nebol spôsobilý spochybníť ani obsah uznesenia OR PZ zo dňa 25.04.2017. Je síce pravdou, že v skutkovej vete predmetného rozhodnutia sa uvádza, že daného skutku sa mala dopustiť trestne zodpovedná osoba (podozrivá R. Q.) dňa 26.03.2016, avšak vychádzajúc z obsahu jeho odôvodnenia a v ňom opisovanom obsahu výpovede tak žalobkyne, ako aj svedkyne J. P. možno dovodiť, že išlo len o zrejmú nesprávnosť; obe zúčastnené totiž potvrdili, že k stretnutiu so žalovanou, pri ktorom táto prevzala finančný obnos 2.000 eur, došlo vo februári 2016; na túto okolnosť prítom odvolací súd poukázal už v zrušujúcom uznesení zo dňa 30.09.2020, sp. zn. 3Co/209/2019.

38. Napokon žalobkyňou opisovanému spôsobu poskytnutia pôžičky nasvedčuje i konajúcim súdom správne vyhodnotený obsah výpovede svedkyne L. Y.; tá síce nebola osobne prítomná pri odovzdaní peňažných prostriedkov v sume 2.000 eur žalovanej, čo napokon ani nikdy netvrdila, avšak ako spolubývajúca žalobkyne bola účasťou situácie, kedy sa žalovaná dostavila ku nim na izbu s plačom a prosila žalobkyňu, aby nepodala žalobu na súd, lebo jej pôžičku v sume 2.000 eur určite vráti; pravdivosť jej výpovede žalovaná nespochybnila žiadnym dôkazným prostriedkom. Do dejového sledu udalostí týkajúcich sa pôžičky zapadá i následné konanie žalobkyne, ktorá sa spolu so svedkyňou J. P. dostavila v nešpecifikovanom čase na pracovisko žalovanej, v snahe domôcť sa vrátenia peňazí, ktorú okolnosť potvrdila nielen žalovaná, ale i svedkyňa H. Q.Á.. Hodno podotknúť, že svedkyňa hneď v úvode výpovede ozrejmla, že si presné okolnosti návštevy žalobkyne nepamätá, dokonca uviedla, že išlo o rok 2015 (a nie 2016), v ktorom kontexte možno vnímať i jej tvrdenie ohľadne výšky požičiavanej sumy (zdalo sa jej asi 1.000 až 1.500 eur); táto okolnosť sama o sebe nemala vplyv na pravdivosť tvrdení žalobkyne ohľadne výšky pôžičky (2.000 eur), keďže následný opis priebehu udalosti zo strany svedkyne sa zhodoval s tým, uvedeným žalobkyňou. Žalovaná neuviedla žiaden rozumný a logický argument, pre ktorý by sa mala žalobkyňa dostaviť na jej pracovisko a žiadať o vrátenie pôžičky, pokiaľ by túto predtým žalovanej aj reálne neposkytla. Napokon, i sama svedkyňa H. Q. pripustila, že nemôže mať vedomosť,

či medzi stranami skutočne došlo k pôžičke, čo je pochopiteľné, keďže nemala prehľad o záväzkových vzťahoch žalovanej; napokon evidentne nevedela ani o žalovanou tvrdenej pôžičke vo výške 850 eur od p. Alexandry Ružičkovej, ktorú jej mala dňa 09.12.2016 vrátiť (ktorá skutočnosť potom spochybňuje tvrdenie svedkyne o tom, že si žalovaná od nikoho nepožičiava peniaze).

39. Vyhodnotením svedeckých výpovedí a vykonaných dôkazov, v spojení s ostatným obsahom súdneho spisu, súd prvej inštancie správne dovodil, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení o poskytnutí sumy 2.000 eur žalovanej titulom pôžičky dňa 16.02.2016. Hodno uviesť, že základnou povinnosťou žalobcu v civilnom súdnom konaní je povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť. Žalobca je povinný nielen tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale aj označiť a predložiť dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Každá strana pritom tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva, čo znamená, že pokiaľ protistrana tvrdí opak, dokazuje skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Zároveň, v civilnom súdnom konaní nemožno urobiť záver o neunesení dôkazného bremena len z dôvodu, že určitá skutočnosť nebola dôkazne preukázaná nad akúkoľvek pochybnosť, keď postačuje, aby predmetný skutkový záver bolo možné s veľkou mierou pravdepodobnosti pripustiť (k tomu uznesenie Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 02.12.2004, sp. zn. II. ÚS 66/2003).

40. V danej veci žalobkyňa za pomoci ňou predložených a vykonaných dôkazov, ktoré sa v celosti nejavili ako vzájomne si odporujúce alebo rozporné s inými dôkazmi, i podľa mienky odvolacieho súdu uniesla dôkazné bremeno a preukázala okolnosti týkajúce sa uzavretia ústnej zmluvy o pôžičke v sume 2.000 eur so žalovanou, ako i odovzdania a reálneho prevzatia tejto sumy; tieto závery nemohla spochybniť žalovaná použitou argumentáciou a dôkaznou situáciou. Také účinky nemohla privodiť ani jej procesná obrana, v zmysle ktorej si peniaze pre syna požičala od tretej osoby, p. D. I.F., ktorej dňa 09.12.2016 vrátila sumu 850 eur bez akejkoľvek poznámky, ako nesprávne uvádzala žalovaná (poznámka „Q. výživné“ sa nachádzala na vkladovom liste pre P. P. - pozn. odvolacieho súdu). Odvolací súd k uvedenému udáva, že ani prípadný vklad sumy 850 eur na účet menovej, bez ďalšieho nepredstavuje dôkaz vylučujúci existenciu predchádzajúcej pôžičky žalobkyne v sume 2.000 eur. Napokon, možno prisvedčiť úvahe konajúceho súdu, že žalovaná v priebehu celého sporu neuviedla konkrétne skutkové tvrdenia týkajúce sa dátumu, času, miesta a spôsobu realizácie ňou tvrdenej pôžičky od tretej osoby, pričom pokiaľ jej účelom bolo splatenie dlhu jej syna na výživnom v sume 645,40 eura, žalovaná nezrejmla dôvody, pre ktoré napokon obdržala sumu 850 eur, ktorú jej následne vložila na bankový účet.

41. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd uzatvára, že žalovaná v odvolaní neuviedla také skutočnosti, ktoré by z hľadiska relevancie a opodstatnenosti viedli k záveru o nesprávnosti alebo neúplnosti skutkových zistení konajúceho súdu a ktoré by v celosti viedli k vecnej nesprávnosti napadnutého zaväzujúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie; odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zaväzujúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p.

42. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že pokiaľ žalovaná až v podaní zo dňa 10.08.2023 nazvanom „doplnenie odvolania žalovanej voči rozsudku MS Bratislava IV č. 9C/34/2017 zo dňa 20.04.2023“ osobitne namietala i vadnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania uvádzajúc skutkovo i konkrétne dôvody jeho nesprávnosti, odvolací súd na tieto nemohol v zmysle § 365 ods. 3 C.s.p. prihliadať, keďže tieto uplatnila až po uplynutí lehoty na podanie odvolania; je pritom zrejmé, že žalobkyňa bola v konaní úspešná z hľadiska základu (istiny) nároku.

43. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyňu, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, priznal voči žalovanej, ktorá úspech nemala, plný nárok na ich náhradu.

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon

pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).